

ВЪРНИЯ ПРИЯТЕЛЪ.

Марийка и Андрей много се зачудили, когато като станжли една сутрина, видели че нѣматъ нищо приготвено за ѣденъе.

— Нима мама още спи? — извикали съ единъ гласъ и двѣтъ дѣца.

Марийка и Андрей биле дѣца на перачката Тота. Тя много мжчно живѣла. Работата на перачкитѣ не е лесна. Ставатъ въ тъмни зори, цѣль день си трижтъ ржцѣтъ въ коритото, испиратъ дрѣхитѣ, простиратъ ги да съхнхтъ, а послѣ ги ютюлдисватъ, да станжтъ корави. И така прави всѣки день. Какъ ли не е билъ тежъкъ живота на Тота съ тѣзи малки дѣца? Но тя ето какво е правила за Марийка и Андрея:

Всѣки день тя се грижила за дѣцата си, като ставала рано и имъ приготвувала ѣденъе. Но въ този день за Марийка и Андрея не биле нищо оставено, защото майка имъ не станжала рано да отиде да пере, а лежала болна въ дрѣхитѣ. Тя била изстинжала и съ носило ѿ занесли въ болницата.

Вѣднитѣ дѣчница стоели гладни. Никой не се смислилъ за тѣхъ, нито да ги напоижтъ, нито да ги нахранижтъ. Въ това врѣме тѣ чули, че нѣкой дращи на вратата и иска да влѣзе. Андрѣй се затекалъ да отвори вратата.

— Ето, Роза иде! — весело извикалъ той. Я вижъ, Марийке, кой знае отъ гдѣ носи тази пита хлѣбъ.

И наистина Роза носѣла въ зжбитѣ си хубава, бѣла пита, която турила въ ржката на Марийка.

Умното куче всѣки день ходило при болната Тота въ болницата, за хлѣбъ. Слѣдъ него день Роза пакъ отишла въ болницата и като задраскала по вратата, слугитѣ ѿ отворили, защото знаели че Тота е нейна господарка. Тя се исправила при готвачката и започнжала да проси съ краката си. Готвачката се сѣтила, че